

af Forholdet. Man har her ifødetfor at søge Feilen deri, hvor den ligger, nemlig deri, at de vedtagne Love ikke ere tilstrækkeligt klare, be-
 gaæet den Feil, som de fleste Mennesker ere tilbøjelige til, ikke at søge Feilen hos sig selv, men derimod hos Andre. Ifødetfor at søge Feilen rettet ved at give en klarere Lov, søger man at rette den ved en Absurditet. Man har sagt, at det var Meningen, at Bestemmelsen ikke blot skulde gjælde om disse enkelte Embedsmænd, her er Spørgsmaal om, men tillige om alle andre. Derved bestræber man sig jo for at stille Embedsstanden i et endnu mere afhængigt Forhold af de fungerende Ministre end hidtil. Men kunne de Herrer da oversee den Fare, der kan være forbunden for vor hele frie Udvikling dermed, at Landet bliver opfyldt med lydige og underdanige Tjenere af et Ministerium? Troe de Herrer, at det er umuligt, at vi kunne faae et reaktionært Ministerium, eller hvad vi have seet før, et Ministerium, der vil anvende sin Indflydelse paa sin undergivne Embedsstand til at indvirke paa Valgene og paa mange andre politiske Forhold, og vilde det være heldigt at stille Embedsstanden i et saadant Afhængighedsforhold af Ministeriet ved at give Ministeriet en vilkaarlig Magt over den? Det forekommer mig at være aldeles urigtigt.

Ordføreren: At den ærede Taleer er fuldkommen ude af Stand til at læse Forslaget, fremgaaer af, hvad han nylig har sagt. Før Bestemmelsen vedtoges i 1861, altsaa endnu medens Embedsmændene havde fuldstændig Ret til i alle den Slags Spørgsmaal at søge Domstolene, havde vi netop det Ministerium, han henviste til, som affødigede Embedsmændene af politiske Grunde. Det viser sig altsaa, at det ikke er en saadan Bestemmelse; der skal bringe en Regjering til at bruge sin Indflydelse over Embedsmændene i politisk Henseende, thi det kan den i fuldeste Maade, enten det foreliggende Forslag bliver vedtaget eller ikke; dette gaaer kun ud paa at forebygge, at Loven undergives Domstolenes Prøvelse, det siger ikke, at Ministeriet skal være bemyndiget til at nægte Embedsmændene Lønning, men kun til at fortolke Loven, hvor den skal fortolkes, fordi den Vedkommende

fortolker Loven anderledes. Dette er noget ganske Andet, og det har det ærede Medlem ikke lagt Mærke til, naar han omtaler Forslaget paa den Maade han gjør (Tsjerning: Der er ingen Fare ved det!) ja, Faren, der nævnes, vil jeg ikke engang omtale, thi den er en saadan, at jeg ikke kan opbage den. At stemple Forslaget som en Absurditet har det ærede Medlem gjort, men han har tillige derved stemplet Bestemmelsen i Loven 1861, som Hans Majestæt Kongen har stadfæstet, som en Absurditet, thi det er det Samme (Jacobsen: Nei!); det nytter ikke at sige Nei, thi det er dog saaledes.

Jacobsen: Hvad det sidste Punkt angaaer, troer jeg, at det var overflødig her at gjøre opmærksom paa den Forskjel, der er imellem Loven af 19de Februar 1861 og det Forslag, her er stillet. Skulde det virkelig være nød vendigt at gjøre denne Forsamling opmærksom paa Forskjellen imellem, at det skal afgjøres administrativt, om en Sædberegning er rigtig og paa, at den hele Række af Lønningsbestemmelser skal kunne afgjøres administrativt? Tillige vil jeg bemærke, at det vel er ganske sikkert, at man tidligere har kunnet affødigede Embedsmænd og derved har kunnet udøve Indflydelse paa dem, men foruden den Myndighed, som Regjeringen derved har over Embedsmændene, vil den faae en endnu større Magt over dem ved Retten til, hvor Loven ikke er fuldstændig klar, at kunne nægte dem Lønnings-tillæg, som de have Krav paa. Der er isærveien en Indflydelse tilstede, som kan være farlig nok, men den bliver større, naar en saadan Ret bliver tillagt Ministeriet.

Ordføreren: Jeg skal opløse, at den ærede Rigsdagsmand heller ikke har læst Loven af 19de Februar 1861 rigtigt, naar han siger, at den kun gaaer ud paa at afgjøre, om Sædtillæget er beregnet rigtigt. Paragrafen lyder saaledes: „Opgjøvelserne af de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd efter §§ 1 og 2 tilkommende Gage- og Lønningsdele saavel som af det efter §§ 25 og 27 beregnede Sædtillæg blive at forelægge den Minister, der bestyrer Kongeriget's Finantsvæsen, inden nogen Anviisning efter disse Paragrafer kan finde Sted, og